

แควนลงทัณฑ์

รวม
นิทานอมตะ
แห่งวานวัน
เล่มที่ 1

จาก
ต้นฉบับ
ของ
แอนดรูว์
แลงก์

อิทธิพร ภู่อริญ และสุพัตรา อุดมสินศิริกุล
แปลและเรียบเรียง

แควน ลง กัณฑ์

รวมเรื่องเล่าอมตะแห่งวานวัน

จากต้นฉบับของ
แอนดรูว์ แลงก์

อิฏฐพร ภูเจริญ และ สุพัตรา อุดมสินศิริกุล
ผู้แปลและเรียบเรียง

แหวนลงทัณฑ์

อิฏฐพร ภูเจริญ และสุพัตรา อุดมสินศิริกุล

ราคา 195 บาท

© ได้รับอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558 ห้ามลอกเลียนส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ มิเช่นนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

อิฏฐพร ภูเจริญ.

แหวนลงทัณฑ์.-- กรุงเทพฯ : ละมุน, 2566.

192 หน้า.

1. นิทาน. 2. สุพัตรา อุดมสินศิริกุล, ผู้แต่งร่วม. II. ชื่อเรื่อง.

398.2

ISBN 978-616-578-818-2

ที่ปรึกษากฎหมาย

บรรณาธิการอำนวยการ

บรรณาธิการบริหาร

ผู้แปลและเรียบเรียง

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

พิสูจน์อักษร

ศิลปกรรม

จัดพิมพ์โดย

: อนันต์ แยมเพชร น.บ. น.ม. นศ.ม.

: วิภาวี เฉลิมชัยวัฒน์

: วังไพร สีสั่งข์

: อิฏฐพร ภูเจริญ และสุพัตรา อุดมสินศิริกุล

: ธมนวงศ์

: มาริสา ไกรถาวร มนตรา อัปสรเลิศศรีศรี

: นิสานารถ โชติมาภรณ์ พัชรธิดา เจริญหทัยรัตน์

: ธนวัต อัมพาดระการ

: มะจิง

: สำนักพิมพ์ละมุน

ในเครือบริษัท เพชรประกาย จำกัด

81 อาคารเพชรประกาย ถนนเสรีไทย

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 5535 # 103 โทรสาร 0 2540 5568

Homepage : <http://www.phetpraguy.com>

พิมพ์ที่

: บริษัท รุ่งแสงการพิมพ์ จำกัด

372 ซอยเจริญนคร 46 ถนนเจริญนคร

แขวงบางลำภูล่าง เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10600

จัดจำหน่ายโดย

: บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0 2423 9999 โทรสาร 0 2449 9500-6

Homepage : <http://www.naiin.com>

คำนำของผู้แปล และเรียบเรียง

นิทาน เทพนิยาย เรื่องเล่าของท้องถิ่นต่างๆ สร้างความสุขให้แก่เด็กและผู้ใหญ่ทุกยุคทุกสมัยอย่างไร้พรมแดนเสมอมา เชื่อว่าผู้คนทั่วโลก รวมทั้งคนในโลกตะวันตกก็ชอบอย่างบ้านเรา คงคุ้นเคยกับเรื่องของหนูน้อยหมวกแดง เจ้าหญิงนิทรา แจ็คผู้ขม้ายักษ์ และเรื่องราวของมนตราอื่นๆ จากโลกตะวันตกกันมาบ้างแล้ว แต่นอกจากเรื่องราวยอดนิยมเหล่านั้น ยังมีนิทานเรื่องอื่นๆ อีกมากมายที่เราอาจหลงลืมไปแล้ว หรือไม่เคยได้อ่านมาก่อน

ผู้แปลและเรียบเรียงจึงขอขอบคุณสำนักพิมพ์ละมุนเป็นอย่างยิ่ง ที่ให้โอกาสเราได้ถ่ายทอดนิทานในชุดรวมเทพนิยายของแอนดรูว์แลงก์ กวี และนักคติชนวิทยาชาวสกอตแลนด์ ซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่ได้รวบรวมเรื่องเล่าชาวบ้านและเทพนิยายของโลกตะวันตกเป็นภาษาอังกฤษไว้มากที่สุดและดีที่สุด เรื่องเล่าจากมุมมองของแลงก์ บางส่วนอาจแตกต่างจากเรื่องที่เราคุ้นเคยกันทางตัวหนังสือหรือภาพยนตร์ไปบ้าง แต่แน่นอนว่าให้ความตื่นตาตื่นใจได้ไม่แพ้กัน

ในหนังสือ “แหวนลงทัณฑ์ รวมนิทานอมตะแห่งวานวัน เล่มที่ 1” นี้ ผู้แปลและเรียบเรียงได้คัดเลือกนิทานจากชุดรวมเทพนิยายของแอนดรูว์ แลงก์ โดยยึดหลักการง่าย ๆ คืออ่านแล้วชอบ อ่านแล้วสนุก มีทั้งเรื่องที่เคยอ่านเคยฟังกันมาบ้างแล้ว และเรื่องที่ยังไม่ค่อยแพร่หลายในบ้านเรา เนื้อหามันตั้งแต่ไส่ชื่อ บริสุทธิ ไปจนถึงโหด รันทด ครอบงำธรรมชาติ และมีบางเรื่องที่เราอยากถ่ายถอดออกมาเพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพของนิทานที่เล่ากันในสมัยโบราณ ที่มีทั้งความแปลก และยังหักมุมจบอย่างที่คุณอ่านไม่คาดฝัน

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านจะเพลิดเพลินไปกับโลกแห่งจินตนาการที่เต็มไปด้วยเจ้าหญิง เจ้าชาย นางฟ้า พ่อมด คนแคระ และสารพันเวทมนตร์

อิฏฐพร ภูเจริญ และสุพัตรา อุดมสินศิริกุล
ผู้แปลและเรียบเรียง

สารบัญ

แหวนวิเศษ...7

The Bronze Ring

จอห์นผู้รักดีกับสิ่งที่เขาได้รับ...23

Trusty John

เจ้าชายดาร์ลิงกับแหวนลงทัณฑ์...37

Prince Darling

คางคกและเพชรพลอย...57

Toads and Diamonds

คนแคระสีเหลืองกับเจ้าหญิงเอาแต่ใจ...65

The Yellow Dwarf

เหตุแห่งน้ำทะเลเค็ม...97

Why the sea is salt

หญิงเลี้ยงห่าน...105

The Goose Girl

เจ้าหญิงบนภูเขาแก้ว...117

The Princess On The Glass Mountain

ช่างตัดเสื้อน้อยผู้หาญกล้ากับภารกิจของเขา...131

The Brave Little Tailor

เจ้าชายไฮยาซินธ์กับเจ้าหญิงน้อย...145

Prince Hyacinth And The Dear Little Princess

เฟลิเซียและกระถางดอกไม้สีชมพู...157

Felicia And The Pot Of Pinks

โกลดีลอคส์ผู้งดงามกับชาร์มมิง...173

The Story Of Pretty Goldilocks

แคว้นวิเศษ

The Bronze Ring

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพระราชามือหนึ่ง อาศัยอยู่ในปราสาทแสนสวยท่ามกลางพื้นที่อันกว้างใหญ่ แต่ถึงแม้ผืนดินอุดมสมบูรณ์และมีคนสวนมากมาย แต่ที่แห่งนี้กลับไม่ให้ออกดอกออกผล ไม่มีแม้กระทั่งหญ้าปกคลุมหรือไม้ที่จะให้ร่มเงา

พระราชารู้สึกสิ้นหวัง เมื่อปุโรหิตบอกว่า

“คนสวนของท่านทำงานไม่เป็นเลย แต่ท่านจะคาดหวังอะไรได้เล่า เมื่อพวกเขาเป็นแค่ลูกคนงานก่อสร้างกับช่างไม้ แล้วจะมาปลูกต้นไม้ให้ท่านได้อย่างไร”

“ก็จริงของท่าน” พระราชาตอบ

ปุโรหิตกล่าวว่า “พระองค์ควรจะหาคนสวนที่สืบเชื้อสายมาจากชาวสวนเหมือนกัน และอีกไม่นาน สวนของพระองค์จะเต็มไปด้วยต้นไม้เขียวขจีและดอกไม้งาม ทั้งยังมีผลไม้กินตลอดทั้งปี”

พระราชาก็ส่งสาส์นไปทั่วอาณาบริเวณใกล้เคียงเพื่อเสาะหาชาวสวนที่เป็นลูกหลานของชาวสวนเหมือนกัน

จนเวลาผ่านไปสี่สิบวัน จึงได้พบคนที่ต้องการ
คนของพระราชาบอกเขาว่า “เจ้าจงมาเป็นคนสวนของพระ
ราชา”

“ขอมขออย่างช้าจะเข้าไปหาพระราชได้อย่างไร” ชาวสวน
ตอบ

“ไม่ต้องห่วงหรอก นี่ เราจัดเสื้อผ้าใหม่มาให้เจ้าและลูกเมีย
ด้วย”

“แต่ข้าเป็นหนี้ผู้คนมากมายเลยนะ”

“เราจะจ่ายหนี้ให้”

คนสวนจึงตกลงพาลูกเมียเข้าไปทำงานในวัง ไม่นานนัก แมกไม้
ในสวนที่เคยแห้งแล้งแห้งนั้นเริ่มผลิบาน พระราชาจึงให้รางวัลเขา
อย่างงาม

ลูกชายคนสวนเป็นหนุ่มรูปงาม สุภาพเรียบร้อย ทุกวัน หนุ่ม
น้อยจะนำผลไม้ที่ดีที่สุดจากสวนมาถวายพระราช และดอกไม้ที่สวยงาม
ที่สุดถวายเจ้าหญิงผู้เลอโฉม ธิดาวิชัยของพระราช ซึ่งในขณะ
นี้ พระองค์คิดว่าถึงเวลาที่เจ้าหญิงจะต้องอภิเษกสมรสแล้ว

“ลูกรักของพ่อ” พระราชากล่าว “ถึงเวลาที่เจ้าจะต้องแต่งงาน
แล้ว พ่อคิดว่าจะให้ลูกแต่งงานกับลูกชายของมหาอำมาตย์”

“ท่านพ่อ” เจ้าหญิงตอบ “ลูกไม่อาจแต่งงานกับลูกชายมหา
อำมาตย์ได้ค่ะ”

“ทำไมล่ะ?” พระราชาถาม

“เพราะลูกรักกับลูกชายคนสวน”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ พระราชาโกรธมาก พระองค์จึงให้ ประกาศ

ก้องว่าผู้ชายเช่นนั้นไม่ควรอยู่กับเจ้าหญิง แต่เจ้าหญิงไม่ลดละความตั้งใจที่จะแต่งงานกับลูกชายคนสวน

พระราชาก็ไปปรึกษาบรรดาอำมาตย์ ซึ่งแนะนำว่า “ถ้าอยากกำจัดเจ้าลูกคนสวน พระองค์ต้องส่งเขากับลูกชายมหาอำมาตย์ออกไปเมืองไกล คนที่กลับมาถึงก่อนจะได้แต่งงานกับเจ้าหญิง”

พระราชาก็ทำตามคำแนะนำ ชายหนุ่มทั้งสองเตรียมตัวออกเดินทาง ลูกชายมหาอำมาตย์ขี่ม้าตัวโต สง่างาม ทั้งยังพกเหรียญทองไปเต็มกระเป๋า ส่วนหนุ่มชาวสวนมีเพียงม้าง่อยและเหรียญทองแดงติดไปเล็กน้อย ทุกคนล้วนคิดว่าเขาไม่มีทางรอดกลับมาได้

ก่อนวันเดินทาง เจ้าหญิงไปพบคนรักของเธอแล้วบอกเขาว่า “กล้าเข้าไป และจำไว้ล่ะว่าฉันรักเธอ เอ้า...เอากระเป๋าเพชรพลอยนี้ไปและใช้ให้ได้ผลที่สุด รีบกลับมาแต่งงานกับฉันเร็ว ๆ นะ”

ชายหนุ่มทั้งสองออกจากเมืองไปพร้อมกัน ลูกชายมหาอำมาตย์ควมม้าที่แข็งแรงตะบึงไปจนไกลลิบตา เมื่อพ้นจากเมืองไปสักสองสามวัน เขาเห็นน้ำพุ และมีหญิงชราแต่งตัวหอมช่อนั่งอยู่ข้างก้อนหินในบริเวณนั้น

“สวัสดีพ่อหนุ่ม” นางทักทาย

แต่ลูกชายมหาอำมาตย์ไม่ตอบ

“สงสารยายเกิดพ่อหนุ่ม” นางพูดต่อไป “ยายหิวจะตายอยู่แล้ว ยายนั่งอยู่ที่นี้มาสัปดาห์ แต่ไม่มีใครให้อะไรยายกินเลย”

“อย่ามายุ่งกับข้านะ ยายแก่” ชายหนุ่มตอบ “ข้าหิวอะไรเจ้าไม่ได้หรอก” แล้วเขาก็จากไป

เย็นวันเดียวกัน หนุ่มน้อยชาวสวนก็ขี่ม้าพิการมาถึงน้ำพุ

“สวัสดิ์พ่อหนุ่ม” หญิงขอทานกล่าว

“สวัสดิ์จ๊ะยาย” เขาตอบ

“พ่อหนุ่ม สงสารยายเถิด”

“เอากะเป๋าฉันไปลียาย” เขาตอบ “และขึ้นม้าม้าด้วยกันลียายคงแข็งแรงไม่ดีใช่ไหม”

หญิงชรามิรอให้เขาชวนซ้ำ นางรีบขึ้นไปนั่งข้างหลังเขาทันที ทั้งสองค่อยๆ เดินทางมาจนถึงอาณาจักรแห่งหนึ่ง ซึ่งที่นั่น ลูกชายมหาอำมาตย์ได้เข้าพักในเรือนแรมใหญ่โต ขณะที่ลูกชายชาวสวนและหญิงชราต้องเข้าพักในที่พักสำหรับยาก

วันรุ่งขึ้น ลูกชายชาวสวนได้ยินเสียงดังมาจากถนน ผู้ส่งสารของสุลต่านแห่งอาณาจักรนี้เป่าแตรดังลั่นพร้อมป่าวประกาศว่า

“สุลต่านผู้เฒ่าของเรา กำลังป่วย พระองค์จะประทานรางวัลอย่างงามแก่ใครก็ตามที่รักษาพระองค์ได้และทำให้พระองค์กลับมาแข็งแรงเหมือนเดิม”

หญิงชราพูดกับชายหนุ่มผู้ช่วยเหลือนางว่า

“ถ้าอยากได้รางวัลตามที่สุลต่านสัญญาละก็ เจ้าจงออกจากเมืองไปทางประตูด้านใต้ ที่นั่น เจ้าจะพบกับหมาสามตัวที่มีสีต่างกัน ตัวแรกสีขาว ตัวที่สองสีดำ และตัวที่สามสีแดง เจ้าจงฆ่ามันและเผาแยกกันแล้วเก็บขี้เถ้ากลับมา เอาขี้เถ้านั้นใส่ถุงตามสีของมัน แล้วให้ไปที่ประตูวังและประกาศว่า ‘ข้าคือหมอคนเก่งจากอัลบาเนีย ข้าเท่านั้นที่จะรักษาสุลต่านและทำให้พระองค์กลับมาแข็งแรงได้’ แพทย์หลวงจะรีบบอกว่าเจ้าเป็นตัวปลอม ไม่ใช่หมอจริง และจะพยายามขัดขวางเจ้าทุกวิถีทาง แต่ในที่สุดเจ้าจะเอาชนะพวกมันได้ แล้วจะถูก

นำตัวเข้าไปพบสุลต่าน เจ้าจงขอพินัยให้มากที่สุดและหม้อใบยักษ์ แล้วปิดประตูอยู่กับสุลต่านในห้อง พอน้ำในหม้อเดือด ให้เจ้าโยนสุลต่านลงไปโน้น และปล่อยไว้จนเนื้อของพระองค์หลุดออกมาจากกระดูกเสร็จแล้วเอากระดูกออกมาเรียงให้เป็นรูปเป็นร่าง แล้วจึงโยนขี้เถ้าจากถุงทั้งสามใบลงบนกระดูก สุลต่านจะฟื้นขึ้นมา และกลับไปแข็งแรงเหมือนหนุ่มวัยยี่สิบ ให้เจ้าขอรางวัลเป็นแหวนทองสัมฤทธิ์ที่มีอำนาจบันดาลทุกสิ่ง que เจ้าต้องการได้ ไปเถอะ พ่อหนุ่ม อย่าลืมที่ข้าบอกเด็กขาด"

ชายหนุ่มทำตามตามที่หญิงชราสั่ง เมื่อออกจากเมืองไป เขาพบสุนัขสีขาว แดง และดำ เขาจึงฆ่าและเผามัน ก่อนเก็บขี้เถ้าลงในถุงสามใบ และวิ่งไปที่ประตูดวงและร้องว่า

"ข้าคือหมอคนเก่งจากอัลบาเนีย ข้าเท่านั้นที่จะรักษาสุลต่าน และทำให้พระองค์กลับมาแข็งแรงได้"

ตอนแรก บรรดาแพทย์หลวงพากันหัวเราะเยาะ แต่สุลต่านได้ยิน จึงสั่งให้รับหนุ่มแปลกหน้าเข้ามา ทั้งยังยอมให้หาพินและหม้อใบใหญ่ตามคำสั่งหมอหนุ่ม ไม่นาน ร่างของสุลต่านก็ถูกต้มจนเปื่อย พอถึงตอนบ่าย หนุ่มชาวสวนจัดเรียงกระดูกของพระองค์เป็นรูปเป็นร่าง และเพียงโปรยขี้เถ้าลงไปไม่นาน พระองค์ก็ฟื้นขึ้นมา ทั้งหนุ่มแน่น และแข็งแรง

"ข้าจะให้รางวัลเจ้าอย่างไรดีนะพ่อหนุ่ม" พระองค์ถาม "เจ้าจะเอาสมบัติของข้าไปครึ่งหนึ่งเลยไหมล่ะ?"

"ไม่ขอรับ" หนุ่มชาวสวนตอบ

"งั้นแต่งงานกับลูกสาวข้าไหมล่ะ?"

“ไม่ขอรับ”

“นั่นเอาอาณาจักรเข้าไปครึ่งหนึ่ง”

“ไม่ขอรับ ข้าขอเพียงแค่แหวนสัณฐานที่ จะให้อะไรก็ได้ที่ข้า
ปรารถนา”

“อนิจจา! ข้าได้ทรัพย์สินมามากมายจากแหวนวิเศษนั้น แต่
เออละ ข้าจะให้เจ้า” และสุดท้ายก็มอบแหวนให้เขา

หนุ่มน้อยชาวสวนกลับไปกล่าวลาหญิงชราแล้วจึงพบกับแหวน
ทองสัณฐานว่า

“แหวนวิเศษ จงเตรียมเรืออันวิจิตรให้ข้าใช้เดินทาง ให้ตัวเรือ
เป็นทองเนื้อดี เสากระโดงทำด้วยเงิน ใบเรือเป็นผ้าไหม ขอให้ลูกเรือ
เป็นชายหนุ่มสิบสองคนแต่งตัวเหมือนชนชั้นสูงยืนอยู่หัวเรือ บนเรือ
ให้บรรทุกเพชร ทับทิม มรกตและพลอยหลากสี”

ทันใดนั้น เรือที่ชายหนุ่มปรารถนาก็ปรากฏขึ้นในทะเล ชาย
หนุ่มจึงออกเดินทางต่อไป เพียงไม่นาน เขาพบพื้นที่กว้างใหญ่และ
สร้างวังอันงดงามที่นั่น หลังจากนั้นอีกไม่นาน เขาได้พบกับคู่แข่ง
คือบุตรชายมหาอำมาตย์ ซึ่งตอนนี้ใช้เงินที่นำมาจนหมดและต้อง
ทำงานเป็นกบฏ

หนุ่มชาวสวนแกลังถามว่า

“เจ้าชื่ออะไร มาจากไหน”

“ข้าเป็นลูกชายของมหาอำมาตย์จากเมืองใกล้ๆ คุณสิว่าข้าต้อง
ตกต่ำมาขนาดนี้”

“ฟังนะ ถึงข้าจะไม่รู้เรื่องอะไรของเจ้ามากนัก แต่ข้าก็อยากช่วย
เจ้า ข้าจะให้เรือเจ้านั่งกลับไปเมืองของเจ้า แต่ต้องมีข้อแม้อย่างหนึ่ง”

“อะไรก็ได้ ข้ายอมทั้งนั้น”

“ตามมาที่วังของข้าสิ”

บุตรชายมหาอำมาตย์จึงเดินตามเศรษฐีแปลกหน้าซึ่งเขาจำไม่ได้ว่าจริง ๆ แล้วคือลูกชายชาวสวน เมื่อไปถึงวัง หนุ่มลูกชาวสวนส่งสัญญาณให้ลูกน้องเข้ามาถอดเสื้อบุตรชายมหาอำมาตย์

“นำแหวนของข้าไปเผาไฟ” ชายหนุ่มสั่ง “แล้วใช้มันตีตราไว้บนหลังไอ้หมอนี่เดี๋ยวนี้!”

บริวารของเขาทำตามคำสั่ง

“เออละ” เศรษฐีหนุ่มกล่าว “ข้าจะให้เรือพาเจ้ากลับบ้าน”

แล้วเขาจึงนำแหวนทองสัมฤทธิ์ออกมาและสั่งว่า

“แหวนวิเศษ จงทำตามคำสั่งของนายเจ้า จัดเรือมาลำหนึ่ง ที่ทำด้วยไม้ผุสีดำ ใช้ผ้าชีวี่เป็นใบเรือ ขอให้ลูกเรืออ่อนแอปากเปื่อย คนหนึ่งแขนขาดอีกคนขาขาด ใช้คนหลังค่อม เป็นน่วย พิกุลพิการหน้าตาน่าเกลียดเต็มไปด้วยแผลเป็น”

บุตรชายมหาอำมาตย์จึงต้องเดินทางไปในเรือลำเก่า แต่โชคดีที่ลมทะเลเป็นใจ จนในที่สุด เขาก็กลับมาถึงเมือง แม้จะอยู่ในสภาพที่น่าสังเวชก็ตาม

“ข้ากลับมาถึงเป็นคนแรก” เขากล่าวกับพระราชา “ขอพระองค์ทำตามสัญญา ให้ข้าได้แต่งงานกับเจ้าหญิงเถิด”

คนในเมืองเตรียมงานแต่งงาน ส่วนเจ้าหญิงผู้น่าสงสารได้แต่เศร้าโศกและโกรธแค้น

เช้าวันรุ่งขึ้น พระราชามองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นเรือที่สวยงามอัศจรรย์ลำหนึ่งแล่นมาทอดสมออยู่

“เรือลำนี้แปลกจริง” พระองค์เอ่ย “ตัวเรือเป็นทองคำ เสากระโดงเป็นเงิน และใบเรือเป็นผ้าไหม แล้วดูลูกเรือผู้สูงศักดิ์เหล่านั้นสิ” แล้วพระองค์ก็สั่งให้ข้าราชการบริพารไปเชิญกัปตันเรือมาที่วัง

หลังจากนั้น ข้าราชการบริพารจึงกลับมาพร้อมกับเจ้าชายหนุ่มรูปงามในชุดผ้าไหมหรูหราประดับประดาด้วยเพชรพลอย

“พ่อหนุ่ม” พระราชาทูลว่า “ยินดีต้อนรับ ไม่ว่าท่านจะเป็นใครก็ตาม ขอเชิญอยู่ที่นี้ให้สบายได้เลย”

กัปตันหนุ่มกล่าวขอบคุณและรับคำเชิญนั้น

“ลูกสาวของข้ากำลังจะแต่งงาน” พระราชาพูด “ท่านอยากเห็นนางไหม”

“ข้าคงต้องหลงเสน่ห์นางแน่”

แล้วเจ้าหญิงกับคู่หมั้นก็เดินเข้ามา

กัปตันหนุ่มร้องว่า “พระองค์ยอมให้ลูกสาวแต่งงานกับคนแบบนี้ได้ยังไง?”

“แต่เขาเป็นลูกชายมหาอำมาตย์เชียวนะ!”

“แล้วยังไงล่ะ ข้าไม่ยอมให้เจ้าหญิงแต่งงานกับคนแบบนี้แน่ ผู้ชายคนนี้เป็นคนใช้ของข้านะ”

“คนใช้ของเจ้ารี?”

“ใช่ ข้าพบเขาทำงานขนขยะในเมืองที่ห่างไกล ข้าส่งสารเขา จึงจ้างเขามาทำงานด้วย”

“เป็นไปได้!” พระราชาอุทาน

“พระองค์อยากให้ข้าพิสูจน์ให้เห็นว่าข้าพูดจริง ข้าจัดเรือให้ชายคนนี้กลับบ้านมา เรือลำนี้ สถาปพรุดโทรม ตัวเรือเป็นไม้เก่าๆ สีดำ

ลูกเรือก็มีแต่พิกลพิการ”

“ก็จริงอยู่” พระราชาຍอมรับ

“ไม่จริง!” บุตรชายมหาอำมาตย์แย้ง “ข้าไม่รู้จักเขา”

“ถ้าอย่างนั้น” กัปตันหนุ่มกล่าว “พระองค์ลองสั่งให้เขาถอดเสื้อออก และดูว่าหลังเขามีรอยสักเป็นรูปแหวนของซาร์เปล่า”

พระราชายังไม่ทันสั่ง บุตรชายมหาอำมาตย์รีบຍอมรับเพราะไม่ຍากเสียหน้าไปมากกว่านี้

“และตอนนี้” กัปตันหนุ่มถาม “เจ้าจำข้าได้หรือຍัง?”

เจ้าหญิงรีบตอบแทรกขึ้นมาว่า “จำได้ เจ้าคือลูกชายคนสวนคือคนที่ซาร์กามาตลอด และข้าຍากแต่งงานกับเจ้า”

พระราชาจึงตัดสินใจว่า “ไหน ๆ เราก็เริ่มจัดเตรียมงานแต่งงานแล้ว ข้าขอให้เจ้าแต่งงานกับลูกสาวข้าวันนี้เลย!”

ลูกชายชาวสวนจึงได้แต่งงานกับเจ้าหญิงในวันนั้น

หลายเดือนผ่านไป สองหนุ่มสาวอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข พระราชาก็พอใจกับลูกเขยแสนดี

วันหนึ่ง ชายหนุ่มมีความจำเป็นที่จะต้องออกเดินทางไปนอกเมืองด้วยเรือสีทองของเขา

ที่ซานเมือง มีพ่อมดแก่คนหนึ่งทีศึกษโหราศาสตร์และมนตร์ดำรู้เรื่องที่ลูกชายคนสวนได้แต่งงานกับเจ้าหญิงเพราะได้รับความช่วยเหลือจากแหวนวิเศษ

“ข้าจะต้องได้แหวนนั้น” เขายอกตัวเอง แล้วจึงออกไปจับปลาสดจากทะเลขึ้นมา ก่อนที่จะเดินผ่านวังและประกาศว่า

“ใครຍากได้ปลาสดแสนสวยเหล่านี้บ้าง?”

เจ้าหญิงได้ยิน จึงส่งคนไปตามชายชราว่า
“ปลาของเจ้านี้อย่างไร”
“ข้าขอแลกกับแหวนทองสัมฤทธิ์”
“แหวนทองสัมฤทธิ์? แล้วข้าจะหามาจากไหนล่ะ”
คนของเจ้าหญิงกลับไปหานาย
“ตาแก่คนนั้นไม่เอาทั้งเงินทั้งทองหรอก”
“แล้วเขาจะเอาอะไรล่ะ”
“แหวนทองสัมฤทธิ์ที่วางไว้ใต้เบาะในห้องของเจ้าหญิงค่ะ”
“อ้าว...งั้นลองไปเปิดดูแล้วเอาไปแลกปลามาสิ” เจ้าหญิงบอก
นางข้าหลวงจึงนำแหวนนั้นออกไปให้ชายชรา ซึ่งรีบคว้าไป
ทันที

เมื่อกลับถึงบ้าน เขาจึงสั่งแหวนว่า “แหวนวิเศษ เจ้าจงบันดาล
ให้เรือทองคำเปลี่ยนเป็นไม้สีดำ ขอให้ลูกเรือซีริวซีเห่ และสินค้ำมี
แต่แมวดำ”

แหวนทองสัมฤทธิ์บันดาลตามที่เขาสั่ง
เมื่อพบตนเองอยู่ในสภาพเอนีจอนากกลางทะเล ชายหนุ่มจึง
รู้ว่าจะต้องมีคนขโมยแหวนทองสัมฤทธิ์ของเขาไป เขาร้องครวญคราง
แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรดีขึ้น

“อนิจจา!” เขาร้อง “ใครก็ตามที่เอาแหวนข้าไป คงมายึดเมีย
ข้าไปด้วยเหมือนกัน แล้วข้าจะกลับบ้านไปได้ยังไง” ดังนั้น เขาจึงล่อง
เรือต่อไปตามเกาะแก่งต่าง ๆ ผ่านชายหาดไปแห่งแล้วแห่งเล่า แต่
ไม่ว่าจะไปที่ไหน ผู้คนล้วนหัวเราะเยาะ และไม่มาน เขาอยากจน

ชั้นแค้นขนาดที่ทั้งตัวเอง ลูกเรือ และบรรดาแมวดำ จำต้องกินแต่ผัก
หน้ำ หลังจากเดินทางไปถึงสักพัก เขาไปถึงเกาะหนึ่งที่มีแต่หนูอาศัย
อยู่ ไม่มีอะไรเลยนอกจากหนู บรรดาแมวดำที่อยู่บนเรือของเขา
ลั่นหวิวโซเพราะไม่ได้กินอะไรมานาน จึงไล่จับหนูกินกันไกลาหล
อลหม่าน

ราชินีแห่งมวลหนูต้องจัดประชุม

“ถ้ากัปตันเรือไม่หยุดเจ้าแมวเหล่านี้ พวกมันจะต้องจับเรากิน
จนหมด” นางกล่าว “พวกเราจงส่งตัวแทนที่กล้าหาญที่สุดไปเจรจา
กับกัปตันเถิด”

หนูจำนวนหนึ่งจึงอาสาไปเจรจากับกัปตันหนุ่ม

“กัปตัน” พวกมันกล่าว “รีบออกไปจากเกาะของเราเถอะ ไม่
อย่างนั้น พวกเราคงสูญพันธุ์กันหมด”

“ได้เลย” กัปตันหนุ่มตอบ “แต่มีข้อแม้อย่างหนึ่ง พวกเจ้าต้อง
ไปเอาแหวนทองสัมฤทธิ์ของข้ากลับมาจากพอมดที่ขโมยของข้าไป
ถ้าพวกเจ้าไม่ทำ ข้าจะปล่อยแมวทั้งเรือลงบนเกาะ แล้วพวกเจ้าจะ
ต้องตายกันหมดจริง ๆ”

เหล่าหนูจึงไปหารือกับราชินีของมัน “เราจะทำอย่างไรดี”
ราชินีปรารภ “เราจะหาแหวนสัมฤทธิ์มาได้ยังไง?” นางจึงจัดประชุม
อีกครั้ง เรียกตัวแทนหนูมาจากทั่วโลก แต่ไม่มีหนูตัวไหนรู้ว่าแหวน
อยู่ที่ใด ทันใดนั้น มีหนูสามตัวเดินทางมาจากแดนไกล หนูตัวหนึ่ง
ตาบอดอีกตัวเป็นง่อย และตัวที่สามหูขาด

“พวกเจ้ารู้ไหมว่าแหวนทองสัมฤทธิ์อยู่ที่ใด?”

“ฮฮา...พวกเรา รู้ พอมดเฒ่าได้ยึดมันไป และตอนนี้ เขาเก็บ